

L'ou de la serp

written by Josep Maria Loste Romero | 15 de desembre de 2020

Massa vegades s'està covant l'ou de la serp sense ser militants d'un partit, teòricament feixista o de l'anomenada "extrema dreta" –un gran calaix de sastre–. Massa vegades, les actituds personals irracionals, egoistes, o el desconeixement general –producte de la gran incultura política de la nostra societat actual–, unit a una manipulació mediàtica i ultra consumista –és a dir, individualista extrema i simplista– ens porten a actituds pseudofeixistes que contribueixen a fer créixer inconscientment el "monstre cavernari". Al mateix temps, la "corrupció" i el deteriorament del llenguatge polític ens provoca confusió lèxica, que serveix de coartada i alhora de combustible als moviments autènticament extremistes de dretes i ultraconservadors. Per exemple, es pot considerar la ideologia trumpista un moviment més o menys feixista? El reaccionarisme, la glotofàgia, la intolerància de gènere són cosins-germans del feixisme? Bé és enrevessat respondre a aquests interrogants; ara bé, en uns llocs més que en altres això promou una atmosfera política força adient per covar l'ou de la serp.

Tot plegat a l'Estat espanyol és una mica diferent, ja que els darrers manifestos neofranquistes, en què encara s'esmenta pretendre afusellar per motius polítics i ideològics o portar a terme pronunciaments militars, menysprear el sufragi universal, a més de fomentar l'odi civil i social, són profundament carrinclons, carpetovetònics i molt antieuropeus; però no podem oblidar que tot aquest soroll de sabres, més o menys rovellats, exerceix una gran pressió autoritària –antipolítica i anticultural– sobre la prefectura i la superestructura de l'Estat espanyol. Això comporta una mala salut democràtica de l'anomenat bloc constitucional, tot tenint en compte que hi ha diferències importants dintre d'aquest grup, segons els nivells de demagògia i dogmatisme.

Malauradament, aquest ambient, a vegades força irrespirable, es tradueix en qüestions de rabiüda actualitat, com per exemple una oposició poc estudiada a l'amnistia dels presos polítics catalans. En síntesi, tots hem d'anar molt amb compte a no exacerbar l'esperit de la intolerància i mai fomentar una mena de maximalisme irreflexiu que després implica molta frustració ciutadana.